

ČÍSLO 11, ROČNÍK 1994

LURDY STÁLE ŽIVÉ

Dne 1. září 1993 se vrací do svého domku v La Loupe po pětidenní pouti do Lurd Jan Salaün. Vrací se zdravý. Tento bývalý soustružník onemocněl v roce 1977 a musel přerušit jakoukoliv práci (v r. 1979). Zbavila ho pohybu choroba zvaná roztroušená skleróza: nemohl chodit, s potíží hýbal rukama, často pociťoval bolesti, které bylo těžko utišit. Lékařská péče, kine-terapeutické zákroky, léky nevedly k vyléčení.

V roce 1992 Jan Salaün se poprvé zúčastnil pouti zároveň s nemocnými ze své diecéze Chartres do Lurd, ale zlepšení nenastalo. Po roce se vydal znovu do Lurd, tentokrát se svou rodinou, očarovaný tam panující bratrskou atmosférou.

"Pět dní pouti - říká - znamená tolik jako půl roku prázdnin." V době této pouti se stalo něco neoče-kávaného, nevysvětlitelného. "Náhle - jak sám říká - pocítil jsem chlad v plecích, na šíji i v údech spojený se silnou bolestí, a potom dojem tepla... Ruce znovu získaly pohyblivost, zdvihl jsem se, chodil jsem... Za několik minut potom jsem si připravil obložené chlebičky k snídani." Toho rána Salaün nabyl celkovou vládu v údech, bez cviků. Od této doby již netrpí, chodí, jezdí na kole, spí, aniž by bral léky. "Je to, jako bych znovu začal žít." Ohromná radost pro něj i pro celou rodinu.

Lékaři, kteří doprovázeli pouť z Chartres, informovali o tomto faktu i Lékařské byrů v Lurdech, které má na starosti ověřování a studium uzdravení. Takový proces trvá dlouho. Během 130leté historie Lurd lékaři uznali jen pár tisíc neobyčejných případů, z kterých církev uznala jako zázraky jenom 65 případů. 8. září dr. Roger Pilon, stálý ředitel Lékařského byra, vyhlásil toto tisko-vé komuniké: "Lékařská služba Sanktuarium dostala poslední osvědčení o uzdravení, ke kterému došlo v pouti diecéze Chartres do Lurd. Pan Jan Salaün, 58 let, pocítil se 1. září 1993 zbaven útrap, které jej trápily od roku 1977 a stále se zvětšovaly. Nyní se shromažďuje lékařská dokumentace. První získané poznatky dovolují usuzovat, že jde o zprávu, která zasluhuje pozornost. Z nutných kritérií existují již tyto: závažnost choroby, rychlost uzdravení a bez rekonvalescence. Teď je nutné získat důkazy objektivní choroby, ubezpečit se, že neprodělal žádné aktivní léčení, a obzvláště ověřit, že se choroba nevrací.

A co praví Jan Salaün? Udělá to, co mu přikazují, aby ulehčil vyšetření svého případu, ale nevzrušuje se výsledkem výzkumu. "Zda mé uzdravení bude uznané za deset, dvacet let nebo nikdy, to mne nezajímá. Víím, že mne neuzdravila medicína. Věřím, že jsem byl uzdraven díky Matce Boží. Každodenně se modlím k Ní a děkuju Jí." Když se jej ptají, jak reaguje na neod-bytnost novinářů, často tak žádostivých, aby předložili veřejnosti zázračnou událost, odpovídá: "Nezáleží mi na tom, abych se stal populárním anebo abych z toho měl jakousi výhodu! Ale musím o tom mluvit, abych dal na vědomost tu dobrou zprávu; nemohu zachovat svou radost jen pro sebe."

V sobotu po uzdravení Jan Salaün po mši sv. ve své farnosti, po dohodě se svým farářem, řekl ke shromážděným: "Teď, když jsem uzdravený, není třeba přicházet ke mně, abyste mne viděli. Myslete na všechny ty choré, kteří nevidí niko-ho, které trápí samota, když se na ně často zapomíná. Ty navštěvujte, to přinese mnoho dobrého!" Často to klade na srdce těm, kteří ho navštěvují, a nejdnou je žádá, aby se společně s ním pomodlili k Nepo-skvrněné Panně za nemocné.

Pouť do Lurd zůstává nezapome-nutelnou vzpomínkou, když tam ne-mocní nejsou osamoceni. Cítí rodin-né teplo. Rozličným způsobem se projevuje pozornost i přátelství: po-hotovostí k službě, pohledem, úsmě-vy či výměnou myšlenek. V Lurdech se prožívá výzva, abychom mysleli na nemocné po celý rok.

Bernard Jeuffroy
"Lourdes Magazine"

(překlad prof. Dr. Josef Mana)

EVANGELIUM RODINY

Sv. Otec Jan Pavel II. ve svém rozjímání před nedělním Anděl Páně 30. ledna řekl, že církev chce všem přiblížit Evangelium rodiny.

Prohlásil doslova:

"Rodina se vždycky nacházela v centru pozornosti církve. Je to zřejmé zejména letos, v roce, který je jí zasvěcen. Jestli se zeptáme, proč ten zájem, není obtížné nalézt odpověď v lásce a službě, jimiž je církev zavázána člověku. Křesťanství je náboženstvím Vtělení, radostným poselstvím Boha, jenž se setkává s člověkem a stává se jím. Proto jsem od chvíle své první encykliky neváhal tvrdit, že člověk je cestou církve, která touží tímto způsobem jakoby kopírovat cestu, kterou prošel sám Bůh skrze Vtělení a Vykoupení.

Ale jak možno potkat člověka a nepotkat rodinu? Člověk je společenskou bytostí a proto též bytostí rodinnou. Rodina je přirozeným místem je-ho příchodu na svět, prostředím, v němž do-stává všechno potřebné k rozvoji. Je první buňkou citů, dává mu trvání a bezpečí, je první školou mezilidských vztahů. Kořeny toho všeho čerpá církev ze záměru Boha, ze samotného tajemství Jeho života. Bůh, ačkoliv je Jeden a Jediný, se zjevil jako nevyslovitelné tajemství tří Osob ve vzájemné relaci lásky. Láska manželů jako ta, která spojuje všechny členy rodiny, je odrazem tohoto věčného společenství v čase.

Můžeme říci, že toto je Evange-liem rodiny, které církev předkládá s obnoveným nadšením. Proto byl Rok rodiny zahájen v Nazaretě, kolébce Svaté rodiny, slavnou oslavou.

Tento rok, který nám dává Bůh, chce být svědectvím a poselstvím, dobou zamyšlení a obrácení. Chce být především rokem zesílené modlitby: její tajemné moci, její schopnosti přivést nás nejen k Bohu, nýbrž i k radikální pravdě o člověku. Když se člověk modlí, stojí před Božím "Ty" a současně čerpá hlubokou pravdu o vlastním "já" jako osobní bytosti, stvořené k Božímu obrazu.

Totéž probíhá v rodinné modlitbě. Ve světle Pána rodina zakouší jako subjekt společenství vlastní "my", spojené věčným záměrem lásky, kterou nic na světě nemůže zničit."

PAPEŽ Z PŘELOMU STAROVĚKU A STŘEDOVĚKU

Významným diplomatem a znal-cem práva na papežském stolci kon-cem 6. a začátkem 7. století byl svatý Řehoř I. Veliký, který se narodil asi v roce 540 v Římě, na pahorku Celii, v patricijské rodině Aniciů. Jeho světská životní dráha odpovídala postavení rodiny. Věno-val se studiu práv a filozofie a poz-ději zastával úřad městského úřed-níka (prefekta), který se staral o finance, veřejnou bezpečnost, zásobo-vání a výstavbu. Tato funkce dala Řehořovi cenné zkušenosti pro pozdější působení a vysoké společenské postavení mu umožnilo další vzdělávání a široký rozhled. Vnitřní boj, který přitom prodělal, skončil duchovním vítězstvím. vzdal se ho-nosného úřadu, proměnil zděděný dům v klášter a stal se jedním z jeho mnichů.

V naprosté odloučenosti od světa byl soustředěn na rozjímání, mo-dlitbu a nezbytnou práci. Jeho kláš-terní život se projevoval v mlčení, chudobě, poslušnosti a ve službě potřebným. Největší radostí mu bylo mystické nazírání Boha přítomného v duši. Zármutek mu působila žalu-deční choroba, která mu neumož-ňovala účast na častém postu spo-lubratří. Brzy měl kolem sebe velké společenství stejně smýšlejících mu-žů, s nimiž založil na Sicilii několik dalších klášterů. vzdal se světských hodností i poct a zaměnil senátor-skou togu za svrchní šat benedik-tinského řeholníka. Doplnil si své duchovní znalosti a byl vysvěcen na jáhna.

Svatostí života, schopnostmi a vědomostmi obrátil na sebe pozor-nost významných osobností. Papež Benedikt I. ho jmenoval svým porad-cem, Pelegius II. svěřil mu obtížný úkol vyslance na císařském dvoře v Cařihradě. Tam kromě diplomatic-ké činnosti spisoval bohovědné kni-hy. Když se po sedmi letech vrátil do Říma, byl zvolen opatem svých klá-šterů a v září t.r. biskupem. V době, kdy v Itálii a sousedních zemích řádil mor a hlad jako důsledek lan-gobardských nájездů, Řehoř byl jed-ním z nejhorlivějších pomocníků a ošetřovatelů nemocných a hlado-vých.

Na mor zemřel i papež Pelegius II. a biskupové se dohodli na volbě Řehoře (roku 590). Bránil se přijetí funkce, poněvadž si oblíbil klášterní ticho a vědeckou práci. Posléze vy-hověl přání duchovních otců a říms-kého obyvatelstva.

Usiloval o obnovu křesťanského života a liturgie. Mimořádnou péči věnoval duchovenstvu, jeho pasto-rační a misijní činnosti. Poslal 40 věro-zvěstů do Anglie a s hlásáním evangelia se také obracel k mladým germánským národům. Dařila se mu i snaha přivést do katolické církve ariánské Langobardy. Dbal na to, aby se při získávání lidí a prohlubování duchovní obnovy po-stupovalo citlivě a taktně.

Řehořova literární a pastorační činnost byla velmi bohatá a tvoří přechod od teologie patristické k po-čátkům teologie scholastické. V 814 zachovaných listech je zachycen ve-liký díl písemných prací. Nalézáme mezi nimi listy italským biskupům jako nejbližším spolupracovníkům, listy metropolitům pro příslušné bis-kupy Západu a listy pro biskupy orientální oblasti prostřednictvím patriarchů v Alexandrii, Antiochii a v Jeruzalémě. V Písmu svatém na-lézal vše, co považoval za nutné komentovat a věřícím přiblížit. Jde např. o komentáře ke knize Job, Homilie na čtení z Evangelia, Roz-mluvy (příklady světců a svědectví Písma), Proroctví Ezechiela, Kniha o zřízení pastýřském, Čtrnáct knih osobní korespondence, Homilie na texty Knihy přísloví, Písne písní a Knih královských. I když jeho du-chovní individualita je zaměřena především do oblasti asketiky a mystiky, upravil také misál a v litur-gii zavedl proslulý, slavnostní způ-sob zpěvu, který je ještě dnes znám pod jeho jménem jako "gregoriánský chorál".

Po čtrnácti letech pontifikátu pa-pež Řehoř, zvaný Veliký, zemřel před 1390 lety, dne 12. března roku 604 ve věku 64 let. Stanislav Zeman

Řehoř I. Veliký sám sebe nazýval "služebník služebníků Božích".

Na jeho hrobě ve Svatopetrské bazilice je napsáno: "Skutky plnil, co řečí hlásal."

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU Z 25. ÚNORA 1994

Drahé děti!

Dnes vám děkuji za vaše modlitby. Všichni jste mi pomohli, aby tato válka skončila co nejdříve.

Já jsem vám nablízku a modlím se za každého z vás, a vás prosím, abyste se modlili, modlili, modlili.

Jedině modlitbou můžeme přemoci zlo a ochránit vše, co satan chce ve vašich životech zničit.

Já jsem vaše Matka a miluji vás všechny stejně a přimlouvám se za vás před Bohem.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

MYŠLENKA NA NEDĚLI

T A K B Ů H M I L O V A L S V Ě T

"Tak Bůh miloval svět, že dal své-ho jednorozeného Syna" (Jan 3,16). Je to bezesporu jeden z nejhezčích textů evangelia. Snad právě proto je tak těžké o něm kázat, vysvětlovat jej. Zle působí i příklady, kterými se má text osvětlit. Vzpomínám si, jak jeden kazatel živě vysvětloval starou historii o obleženém městě, jak už všechno bylo beznadějně, jak se te-dy král rozhodl obětovat svého prvo-rozeného a dědice bohům. Celé město ho doprovázelo na obětní místo s pláčem, kněz, který ho měl zabít, se třásl, ale udělal to, co mu-sel. Uražení bohové se smířili a ne-přítel odtáhl, město bylo osvobo-zeno. Vzpomínám si, že se mně už jako hochovi ten dojímavý příklad nezamlouval. Copak musejí uražení bohové něco takového požadovat? Vždyť mohli prostě odpustit. Tím spíše se zdá divné, že by žádala takovou oběť Boží spravedlnost. Ve Starém zákoně, na počátku, když bylo ještě primitivní náboženské pojetí, žádá sice Bůh oběť Abrahá-mova syna, ale spokojí se s dobrou vůlí, v poslední chvíli zastaví úkon. Říká se, že je oběť Izáka předobraz oběti Krista. Nemohl Bůh Otec i tu v poslední chvíli úkon zastavit a Syna zachránit?

Často se na tuto námitku odpo-vídá asi takto: Bůh by sice mohl, ale nebylo by učiněno zadost věčné spravedlnosti. Obětováním vlastního Syna Bůh zjevil svou lásku a přitom nic neumenšil z požadavků spravedlnosti. Nemíním tento důvod oslabovat. Ale jsem si vědom, jak je těžké do těchto dvou kategorií lásky a spravedlnosti celé tajemství Syna vtěsnat. Proto lidé rádi o síle těchto důvodů zapochybují. Dalo by se mystérium lásky, kterou vidíme ve vtělení a smrti Syna Božího, přiblížit našemu pochopení i jinak? Jistě se to stalo a stává, jak v teologii a tvoří-cího jeden z hlavních obsahových motivů ikon: je to téma sestupu Bo-žího Syna, rozvedené do všech de-tailů a důsledků. Musíme ovšem o téma vidět v souvislosti kultury a myšlení doby, antické a biblické současně. Řecká filozofie se dá cha-rakterizovat slovem vzestup nahoru, řecky anabasis, pozvednutí mysli od malých problémů k velkým, od po-znání hmotných věcí k duchovním, od časných k věčným, od částeč-ných k pojmům širokým, až nako-nec k samému Bohu. Antický člověk je poutník k Absolutnu. Putuje stále výš a výše. Rétoricky to krásně roz-vádí svatý Augustin. Obrací svůj pohled na zemi, na nebe, na všechno stvořené. Všude však slyší hlas: Hledej nad námi! Hledej výš! Na iko-ně narození Páně jsou symbolem této mentality tři králové, kteří jedou na koních do výše směrem ke hvěz-dám, aby našli Boha. Najde člověk Boha skutečně? Řeční filozofové to-mu věřili. Lidská mysl, píše Platón, je doma ve světě Božím. Tam patří. Stačí, aby se osvobodila od všeho, co ji váže ke světu, a bude jako Bůh.

Bible tomu nevěří. Ukazuje nám už na počátku člověka, který chtěl být jako bohové. Adama v ráji (Gn 3,5). Svým výstupem nad své síly si zavinil pád do nejhlubšího ponížení, do otroctví hmoty a smrti. Jedenáctá kapitola Genese, která uzavírá histo-rii lidstva až po začátek vyvoleného národa, charakterizuje snahy synů Adamových, kteří stále a stále opa-kují zkušenost svého praotce, vy-pravování o babylónské věži. Její dogmatický smysl je stejný jako hi-storie Adamova: lidé chtějí vzhůru do nebe, stavějí věž, ale rozptýlí se po zemi, spadnou do všech neštěstí, která jim země v hojnosti připraví.

Po této věčné lidské tragice začí-ná ve 12. kapitole Genese historie jiná, datující se od nového otce Abraháma. Ten nezačíná jako pout-ník k Absolutnu, ale spíše jako vy-hnanec bloudící z místa na místo, bez domova, bez vlasti. Sám dobře neví, co hledá. Snad jen trochu kli-du. Nesměřuje nahoru, do nebe. Ale slyší z nebe hlasy. Začíná historie pásy, která se dá charakterizovat slovem sestup shůry, řecky kata-basis. Nejde už člověk na nebe, ale nebe začíná sestupovat na zem. Na ikoně narození Páně, o které jsme se právě zmínili, je toto téma znázor-něno na druhé straně obrazu. Tam jsou jako protějšek tři králů dva pastýři u svých ovcí. Nad nimi jsou tři andělé, kteří slétají z nebe a ohla-šují Boží příchod na zemi.

Spása tedy není v tom, že člověk hledá Boha na nebi, ale naopak v tom, že Bůh hledá člověka na ze-mi. Tato Boží katabase, sestup do světa, tvoří dějiny židovského náro-da. Bůh stále sestupuje, stále zasa-huje do dějin různými pochody, ale vždycky s jedním úmyslem: spasit a zachránit lid. A spása je jenom tam, kam Bůh sestoupí.

Teologicky je ovšem těžké vy-světlit, jak Bůh sestupuje. Ale autoři Bible nespekulují. Zjišťují fakta. Bůh mluví, sestupuje tedy svým slovem. Sestupuje svou moudrostí, svou silou. Jeho přítomnost ve světě se stále víc a více intenzifikuje. Po-znávají ji i pohané a diví se jí. Jonáš nevychází z překvapení, když vidí, že Boží moc sestoupila k němu až do hlubin moře, kde už je jen rozklad a zničení.

Když pak přišla plnost času, objevila se milost našeho Pána Ježíše Krista (Tit 2,11), síla Boží a věčné Slovo se stalo tělem a přebývalo me-zí námi (Jan 1,14), aby přineslo spá-su všem a všemu stvoření. I tři krá-lové, kteří hledali spásu ve hvězdách, jsou hvězdou dovedeni dolů do Betléma k jeskyni narození. Nový zákon nazývají řečtí Otcové "ekono-mií, dílem spásy našeho Pána Ježíše Krista". Stanovili pak pravidlo: Co Kristus na sebe nevezal, to se ne-může spásit; kam nesestoupil, tam není záchrany.

Ikony, jak jsme už naznačili, zobrazují tento Kristův sestup do světa v různých detailech a varia-cích. Na obraze zvěstování P. Marii sestupuje Boží Slovo do života mat-ky. Na ikoně narození Páně sestupuje totéž Slovo do jeskyně obklo-pené symboly země: lidmi, zvířaty rostlinami. Na obraze křtu Páně sestupuje Kristus do vody, aby po-světil vodu, element potřebný k ži-votu, aby se voda stala ve křtu zdrojem spásy. Po dobu svého života Bohočlověk sestupuje do dílny, do života práce, aby posvětil práci. Se-stupuje k nemocným, slepým, chudým, aby je uzdravil. Ale stává se sám chudým, poníženým, proná-sledovaným. Nakonec pak sestupuje i do hrobu, do šeólu, do říše mrt-vých. Je zajímavé, jak ikonografové tu vidí souvislost. Podsvětí má více-méně stejný tvar jako jeskyně na-rození v Betléme a jako jordanáská voda na ikoně křtu Páně. Smrt a sestup do pekel, tj. do údolí stínů a smrti, je poslední moment v řetězu Božích katabasí. Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna (Jan 3,16).

Ale je to opravdu poslední se-stup? Víme, že on už od té chvíle vystupuje na nebe. Ale nastává třetí perioda spásy: sestupuje Duch sva-tý ve večeřadle a v celých dějinách spásy až do okamžiku, kdy sestoupí Ježíš znovu na tuto zemi ve slávě a jeho království nebude konce.

Historie Adama a historie Krista jsou v protikladu. Adam chtěl vy-stoupit a padl. Kristus sestoupil a táhne všechno do nebe. Totéž dělá v Kristu: každý křesťan je ponížen, aby byl povýšen. Svatý Řehoř Nyský má pěknou definici pokory: Je to sestup do výše. V poezii říkáme ta-kovým výrazů oxymoron, vtipná pošetilost, v teologii jim říkáme anti-nomie, soulad protikladů, které mů-že smířit jenom Bůh. Čteme-li na tomto pozadí text evangelia o Boží lásce, která vydala i vlastního Syna za spásu světa, snadno se osvo-bodíme od představ krvelačné spravedlnosti, která se neuspokojí než krvavou obětí. Tím ovšem nechceme popřít, že by smrt Kristova nebyla obětí, že by neusmiřovala věčnou spravedlnost. Pokusili jsme se je-nom o to, abychom viděli tuto vrcholnou oběť v čistším světle než do jakého ji staví představy příliš lidské, aby byla na prvním místě tím, čím je: zjevením lásky.

P. Tomáš Špidlík

KŘESŤANSKÉ DĚDICTVÍ NOVOU SILOU

Sv. Otec Jan Pavel II. se vyjádřil v proslovu k představenstvu Italské národní banky o současné politické krizi v zemi takto: "Jsem hluboce přesvědčen, že Itálie navzdory všem problémům, s nimiž se potýká, je schopna nalézt východisko ve svém hlubokém dědictví kultury a víry a získat v něm sílu k nové obrodě, zejména v oblasti myšlení a mo-rálky."

SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ VE VATIKÁNĚ

U příležitosti Mezinárodního roku rodiny Sv. Otec Jan Pavel II. zvýšil sociální dávky pro vatikánské za-městnance.

Od 1. ledna budou dostávat po narození dítěte dvě třetiny mzdy, v případě nutnosti péče o dítě jim bude zkrácena pracovní doba při za-chování mzdy, rovněž tak obdrží dávky pro děti ve školním věku.

ROK OCHRANY, NEBO ROZBÍJENÍ RODINY?

S velkolepým plánem Božím s ro-dinou je v křiklavém kontrastu rozhodnutí Evropského parlamentu ve Štrasburgu uznat právní platnost tzv. manželství homosexuálů a dovo-lit též těmto "manželům" adoptovat děti. Svatý Otec k tomu zaujal sta-novisko při nedělní modlitbě Angelus 20. února:

"Není mravně přípustné právní schválení homosexuální praxe. Chá-pat toho, kdo hřeší, kdo není scho-pen se vysvobodit z této tendence, není totéž co zlehčovat požadavky mravní normy... Parlament nedovole-ně přiznal institucionální hodnotu zcestnému chování, které není v sou-ladu s plánem Božím... Není pochyb, že jsme přítomni velkému, strašnému nebezpečí."

Mezinárodní rok rodiny tedy za-číná bojem mezi světlem Božím a te-mnotami zla. Sv. Otec naznačil, že takovým útokům na rodinu je mož-no čelit jenom modlitbou, postem a vzájemnou láskou. A to také chceme dělat, protože je neuzitečné "disku-tovat" o rodině a její důstojnosti, když někteří partneři v dialogu ne-jsou schopni rozeznat muže od ženy.

MARIA VE SVĚTLE VÍRY 8

5. Nanebevzatá (1)

(Leo Scheffczyk)

Zatímco Neposkvrněné početí vy-povídá o tajemství původu Matky Boží, vyjadřuje Nanebevzetí (assumptio - přijetí Marie do nebe i s jejím tělem) tajemství skonu Služebnice Páně. Také obě tyto události obsa-hují odpovídající vnitřní vzájemnost, tak jak odpovídá svatému počátku dokonalá blaženost na konci. Ta která byla předvykoupená a vykou-pená jako první je již sama o sobě čekatelkou dokonalého vykoupení. Jak oba tyto rysy a obě události, které se sobě podobají také svým charakterem něčeho neviditelného a dějiny překračujícího, zapadají do sebe, tak vyrůstají spolu ze stejného kořene: z vnitřního vztahu Panny a Matky ke Spasiteli a jeho dílu. Proto také Nanebevzetí Mariino, toto nej-mladší mariánské dogma v církvi, není ve svém původu a podstatě ni-čím zcela novým, co by teprve pozdě vyrostlo na půdě mariánské víry. V určitém smyslu jedná se i v přípa-dě Assumptio o "starou pravdu", která se počala rozvíjet již v pra-základech mariánského myšlení, i když potřebovala ke svému rozvi-nutí určitý čas, který klade histo-rické a dogmaticko-dějinné metodě určité otázky.

V prvé řadě se zdá, že Nový zá-kon sám nenabízí žádný přímý údaj o existenci takové události nebo privilegii po skončení pozemského života Panny Marie. Je však vý-znamné, že věřící myšlení se přesto zabývalo ukončením života Matky Boží a uznávalo, že zde existuje tajemství, k jehož odhalení se však necítilo povoláno. Opakovaně se vrací Epifanius ze Salamiiny (+403) k myšlence, zda Maria nebyla na konci svého života neporušená vrácena Bohu. Opatrně a s rozvahou uvažuje: *"To se mohlo ve skutečnosti splnit. Ale nechťel bych to tvrdit se vši určitostí. Neříkám tedy, že zů-stala nesmrtelná, ale také bych ne-chtěl tvrdit, že zemřela"* (Panarion 78,11).

Otázka křesťanského smýšlení o Mariině konečném osudu, která se objevovala od samého začátku, že totiž nebylo dost dobře možné před-stavit si Mariiin skon podobně jako u jiných lidí, zesílila v důsledku za-vedení svátku "Usnutí Matky Boží" v byzantské liturgii v 6. století (od-tud "Uspenskij sobor" v Moskvě - vlastně chrám Nanebevzetí; pozn. překladatele) . Na tomto liturgickém podkladě vznikla první kázání o "Assumptio" P. Marie, zatímco dříve kolovaly na toto téma jen apo-kryfy plné fantazie (již od konce 5. století). Významný obrat pak zname-nalo kázání biskupa Teotekna z Li-vie. V něm se totiž objevily, kromě náhodných apokryfních jednotlivos-tí, první teologická zdůvodnění pro přijetí názoru na výjimečné ukonče-ní Mariina života. Tak kazatel připo-míná Zmrtvýchvstání a Nanebe-vstoupení Kristovo a vyvozuje z toho důsledky i pro Marii slovy: *"Když On (Kristus) svým svatým předal celou nebeskou říši a jediným slovem ote-vřel zločinci brány ráje, oč více dů-vodů měl pro to u té, kterou On sám stvořil a z níž přijal své tělo"*. Kromě hlubokého vnitřního spojení Matky s Kristem opírají se zde důvody pro takové vyznamenání také o její dokonalou čistotu a svatost. *"Hlavní důvod pro Nanebevzetí Panny Marie spočívá nepochybně v tajemství vtě-lení jakož i v důstojnosti Marie jako Matky Boží a Panny"* (G. Söll). Na tom se ukazuje, jak souhrnný po-hled na Mariiina tajemství zbystřuje vidění pro rozlišení ještě hlubšího, podstatnějšího rysu její osobnosti, který ukazuje z tohoto času na onen čas a věčnost.

Také v přibližně stejné době vzniklém kázání patriarchy Modesta Jeruzalémského jsou to teologické důvody božského mateřství a trva-lého panenství Mariina, které zahr-nují důkaz, který má podobu hym-nické oslavy tělesného nanebevzetí: *"O přeslavný návrate přeslavné Mat-ky, která i po porodu zůstala nedot-čenou pannou a která na svém těle, jež vydalo Tělo, nemohla utrpět žád-nou zkázu hrobu, neboť byla od ní uchráněna Kristem, který se z ní na-rodil a který je všemohoucím Spasi-telem"*. Na konci uzavřel kazatel svou promluvu pro něj již takřka zá-vazným vyznáním víry, jehož vý-znam může být hodnocen podle toho, že se stal součástí dogma-tizační buly Pia XII. z roku 1950: **"Tak byla tedy přeslavná Matka Ježíše Krista, našeho Boha a Vy-kupitele, Vůdce života a nesmrtel-nosti, Jím samým probuzena k ži-votu, provždy i s tělem na věčné časy spojena s Ním, který ji pro-budil z hrobu a přijal k sobě, tak jak On sám to nejlépe ví."**

Již tyto počátky s vírou spojené-ho osvědčení této pravdy o vynika-jícím ukončení Mariiina života u její-ho Syna a skrze jejího Syna mohou být měřítkem, jak velice se toto teo-logické přesvědčení ve spojení s em-faticou oslavou vznešené Paní mu-selo odrazit v posílení mariánského myšlení. Zde jsou již položeny zá-klady oněch duchovních sil, které ještě více zdůraznily jedinečné Ma-riino postavení jako přimlůvkyně u svého Syna, její součinnost při vy-koupení a její všeobecně ústřední postavení v dalším vývoji víry .

I ve franko-německé oblasti našly tyto myšlenky, živěné zálibou v in-dividuální, osobní a etickém slozce Mariiny osobnosti, živý ohlas. Je-stliže ještě v dopise, který pochází z 9. století (neprávem připsaném sv. Jeronymovi) Paschalius Radbertus (+?859) znovu v souvislosti s apo-kryfními zprávami ukazující negativní postoj k tělesnému nanebevzetí, razí si tato pozitivní myšlenka cestu záhy nato v pseudo-augustinovském spisu, který může být označen jako první mariologický traktát. V malém díle "O Nanebevzetí blahoslavené Panny Marie" (konec 11. st.), dospěl autor s odvoláním na hlubší smysl Písma svatého a na podkladě vět-šího množství přiměřených důkazů jakož i (později tak nazvaného) "Smyslu závěrů" víry k přesvědčení: "Maria je v Kristu a u Krista", a to nejen pokud jde o duši, ale i o tělo.

Tento "proassumptionistický" po-stoj se ukázal navzdory některým přetrvávajícím teologickým rozpo-rům jako perspektivní. Při slavnost-ním vyhlášení dogmatu v roce 1950 nalezl své definitivní potvrzení. Ob-sahuje ve svém jádru vyhlášení víry: **"Oznamujeme, prohlašujeme a de-finujeme jako Bohem zjevenou pravdu víry:**

Nejblahoslavenější Matka Boží a Panna Maria byla po skončení svého pozemského ži-vota přijata s tělem i duší do nebeské slávy” (DS 3903).

**T Í M T O Č Í S L E M P O Č Í N A J E
S V Ě T L O V Y C H Á Z Í S C Í R K E V N Í M
S C H V Á L E N Í M**

čj. 256/94 ord. z 1. 3. 1994.

V souvislosti s tím došlo k organizačním změnám: hlavní redakce přesídlila do Olomouce, Dolní nám. 24, PSČ 771 00, telefon a fax 068/ 52 228 03. Tam se také Světlo sází a tiskne.

Filiální redakce Brno, Pionýrská 19, PSČ 602 00, tlf. 05/ 75 88 67.

Zmíněné církevní schválení neznámá schválení případných zpráv a článků o tzv. soukromých zjeveních, protože tyto jsou uveřejňovány na základě směrnic papeže Pavla VI. ze dne 14. 10. 1966, které dovolují jejich zveřejnění s tím, že autor se předem podrobuje konečnému úsudku církve.

OTČE NÁŠ

**C H R I S T O P H
C A S E T T I , G E N E R Á L N Í V I K Á Ř V
C H U R U , Š V Ý C A R S K O**

Sedmá prosba Otčenáše:

Ale zbav nás od zlého.

Také poslední prosba k našemu Otci je nesena modlitbou Ježíšovou: *”Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého”* (Jan 17,15).

Zbavení od zla

V rajském stavu, předtím, než zlo přišlo na svět selháním člověka, nebylo žádného zla. Kdo si nedělá žádné iluze, vidí, že zlo v určitém rozměru patří po ztrátě ráje do života člověka. Potřebujeme totiž útrapy, abychom došli pro větší cíl, pro který jsme určeni. Proto nemá pros-ba o zbavení od zlého ten smysl, aby od nás Bůh odvrátil každé zlo. Daleko větší smysl má prosit Boha o to, aby nás ušetřil příliš tíživého zla a pomohl nám překonat nevyh-nutelné zlo s užitkem. ”V této po-slední prosbě přináší církev před otce všechnu bídu světa. Zbavením od všeho zla, které lidstvo utiskuje, si vyprošuje vzácný dar míru a mi-lost vytrvalého očekávání na nový příchod Kristův.”

Teprve oddělením od Boha do-padly všechny trampoty na lidi a na všechno stvoření. Proto se jedná především o překonání zla. Toto nemůžeme zdolat vlastními silami. Proto prosíme Otce, aby on sám nás zbavil od zla skrze svého Syna, který se vydal za nás. Zde myšlené zlo není ve stejném významu s vinou. Daleko více jde o ono zlo, které vině předchází a hrozí člověka zaplést znova do ní a také o jiné zlo, které z viny následuje a vystavuje člověka snadno nebezpečí zavržení. Máme zde co činit s ”tajemstvím zla”.

Zlo má mnoho tváří

Nejdříve musí člověk bojovat se svým srdcem. ”Když je člověk po-koušen, to ho vábí a svádí jeho vlastní žádostivost” (Jak 1,14). Zlo dotírá na člověka také z jeho okolí; ”od bezbožných a zlých lidí” (2 Tes 3,2) se přenáší na něho.

Musíme bojovat ne s tělem a krví - jak píše Pavel - nýbrž s mocnostmi a silami, které jsou ve vzduchu (srv. Ef 6,12). Musíme bojovat také s tím, co vytváří atmosféru člověka: jde o vliv onoho ”se”, o to, co se říká, se dělá, se chce. A k tomu se připojuje každý. Toto ”se” má strašnou moc. Ono může určovat jejich mínění. Ono může naplnit celou veřejnost. Jako ”duch doby” může to, co ”se” myslí, říká nebo dělá, ovládnout ce-lou časovou epochu. Toto ”se” může jít tak daleko, že se falešný obraz Boha zaměňuje za pravý.

Touto prosbou chceme Pánu říci: Nedopusť, aby se to stalo. Vždyť i já jsem ovlivňován určitými představami, určitými okruhy lidí, také já žiji v určitém prostředí, které mi mo-cí onoho ”se” vnucuje předsudky, na jejichž základě si snad pomyslim: to je tedy ono, co Bůh chce, to je Bůh! - a ty to nejsi.

Zbav mě od tohoto zla, nedopusť to!

Zbav nás od původce zla

Konečně se člověk setkává se zlem v osobě jeho původce, satana, a jeho mocných pomocníků. Tak vrcholí poslední prosba Otčenáše tím, aby nás Bůh zbavil propadnutí uvedené moci satana a tím od viny z toho pocházející. Především aby nás nenechal propadnout takovému zlu, z něhož už není žádného východiska a které vyúsťuje do té definitivy, která se nazývá "druhá smrt" nebo také "ohnivé moře" (Zjev 20,14). "Zlem" se tedy myslí v této prosbě mravní zlo. Proto je správné a nutné za tímto zlem vidět také "toho" Zlého, satana. V této prosbě není zlo něčím čistě myšlenkovým, nýbrž označuje osobu, satana, toho Zlého, anděla, který se postavil proti Bohu. Nechceme být jenom "uvádě-ni" do pokušení, nýbrž také být vytrženi z ohrožující blízkosti Zlého. Nechceme, abychom žili v jeho "blíz-kosti", tak se cítíme slabí a ohro-žení.

Společenství věřících v nouzi

Konečně se musí zde také pama-tovat, jak jsou učedníci Ježíšovi spo-lečenstvím věřících v nouzi: Nikdo se tak nebude modlit pro sebe, vždy musí mít před očima ohrožené bra-try a sestry: "Zachraň nás." Všechny prosby Otčenáše jsou vždy současně přimluvami. Naše srdce ví na jedné straně o velikosti ohrožení a na druhé straně o ochranné moci Otce na nebesích. Čím hlouběji jsme pro-nikli do ducha Ježíšova, tím méně budeme při této prosbě upadat do falešného strachu nebo falešné dů-věřivosti. Na jedné straně už Ježíš svou smrtí nad ďáblem s konečnou platností zvítězil. Na druhé straně nás může satan přivést do věčné zkázy, jestliže mu poskytneme hří-chem rozhodující vliv nad naším ži-votem. Proto se modlíme stále znovu plni důvěry v Kristovo vítězství nad ďáblem: "Zbav nás od Zlého."

Z K N I H N A B Í Z E N Ý C H M A T I C Í
C Y R I L O M E T O D Ě J S K O U

MLUVÍ K NÁM

ANIČKA ZELÍKOVÁ

Hod Boží svatodušní I.P. 1941:

Ctihodná sestro!

Kéz dobrý Ježíš zahrne Vás svou milostí a požehnáním. Vyprošuji na něm vše, čeho je třeba k Vašemu dalšímu životu. Víc Vám nemohu k svátku dát nežli modlitbu.

Je tomu již rok, co byla jsem na Sv. Kopečku. Letos usoudil Ježíš ji-nak. Vzpomínám často na prožité chvíle v náručí Panny Marie, na bla-hé večery prožité u svatostánku, kde je tak krásně jako v předsíni nebes. Svaté ticho, jen jako by občas šelest křídel andělských, když přijde se klanět svátostnému Králi nějaká sestřička. Mnoho se sice u Vás změ-nilo, ale vše je to jen zásahem otcovské ruky Boží, která má vždy na mysli jen naše blaho. Snad, bude-li to vůle Boží, dá-li mi Ježíš tolik síly, pak přijdu navštívit to svaté místo, které mi bylo přípravou na nesmírné proudy milostí, jimiž mne Ježíš zahrnul. Bůh je tak dobrý, dobrý.

Je nutno ponechat se jemu cele k dispozici, by jednal s námi, jak se mu líbí. Je jedno, do kterého kouta nás postaví, byť bychom tam musely mnoho trpět - nám postačí, může-me-li jej odtamtud milovat. Ježíš žízní po oddanosti. Dát se cele jemu, on se dá cele nám. Jak krásné ne-mít své vůle, být spoután vůlí Ježí-še, pak se život stává krásným. ...

Každý den přináší nám nové a nové krásy a je nutno ani okamžiku neztratit. Všechno je ztrátou času, kde lze jen malounko zřít hledání sebe. Vše kolem nás mění se v ne-be, vždyť vlastně nebe je již zde. Jen tolik jsme od něho vzdáleny, kolik nás ještě poutá země. ...

ZÁKLADNÍ ORIENTACE KŘESŤANSKÉ VÝCHOVY

1. Děti jsou nám svěřeny, aby-chom jako rodiče byli pro ně prvními svědky lásky, světla a pravdy. Je třeba mít na zřeteli, že hlavní prvek výchovy je ve mně. Co mám, to mohu dát.

2. Základní otázka je otázka cíle výchovy. Tuto otázku jsme schopni řešit jen na základě poznání smyslu lidského života. Proč jsem na světě, proč žiji, proč se narodily moje děti. To je pak základním směrem vý-chovy.

3. Jedná se o stanovení cíle pro výchovu člověka. Člověk je bytost jak imanentní, tak transcendentní, jak přirozená, tak nadpřirozená. Je v relativu a nese v sobě touhu po absolutnu. Je nutné vidět celého člověka a

právě pro tohoto celého člověka hledáme cíl. Usilovat o obo-je, ale vědět, kdo je cíl a co jsou pro-středky vedoucí k cíli. Právě toto si lidé pletou a zaměňují.

Celý svět je souhrn nádherných prostředků, ale cílem je Bůh.

4. Jsou-li mi tyto otázky jasné, mám stanoven základní princip výchovy dítěte. Nyní je třeba, aby dítě poznávalo, že podle tohoto principu žiji, že jej uznávám, jedním podle něho, že jsem sám vychovaný.

5. Vychovávat dítě k naprosté realitě Boha jako Lásky, který je všude, modlit se společně s dítětem. Dítě by mělo vidět rodiče klečat, volně a naprosto samozřejmě a normálně mluvit s Bohem. Neklást u dětí počáteční důraz na modlit-bu naučenou, ale vlastními slovy.

6. Nepoužívat v souvislostech s Bohem příliš zdobnělin. Raději vysvětlení odsunout. S přibývajícímí léty snažit se objasnit.

7. Udělat si na děti čas, jejich otázky prohovorit otevřeně a jasně.

8. Tresty odůvodnit, neunáhlit se a dodržet.

9. Při setkání dítěte s chybou ro-dičů chybu přiznat, vysvětlit proč se stala.

10. Vést děti k plné důvěře v Bo-ha, Pannu Marii a usilovat o důvěru dětí.

11. Nepodceňovat problémy dětí, všechny nejasnosti a otázky s nimi řešit na základě principu, tedy cíle výchovy, cíle života. Cíl a prostřed-ky.

12. Dospělé děti - pokud žijí do-ma, je třeba se podřídit řádu rodi-ny. Pokud žijí samostatně, stejně jako u těch, kteří již žijí v manžel-ství, mají rodiče vždy poradní hlas. Důležitý je život z víry, aplikovat víru ve sporech. I za cenu chyby mají ro-diče jen hlas poradní ke svým do-spělým dětem. U nedospělých dětí mají hlas rozhodující. Zodpovídají za děti. Dospělý člověk má již svou vlastní zodpovědnost před Bohem.

-rj-

DIAGNÓZA PŘED NAROZENÍM

Otázka: *Je stanovení diagnózy před narozením mravně nezávadné?*

Odpověď: Jestliže tato diagnóza respektuje život a celistvost lidského zárodku v embryonálním či vyvinutějším stavu a je-li cílem jeho zachování či uzdravení, odpověď je kladná.

Diagnózou prováděnou před na-rozením je totiž možno poznat stav zárodku, pokud je ještě v mateř-ském lůně. Dovoluje či umožňuje též předvídat časněji a účinněji některé terapeutické lékařské nebo chirurgické zákroky.

Taková diagnóza je mravně nezávadná, jestliže rodiče jsou přiměřeně informováni o metodách, které se při ní používají a a souhlasí s nimi a jestliže tyto metody chrání život a celistvost zárodku a jeho matky, aniž by je vystavovaly přílišnému nebezpečí.

Je však v příkrém rozporu s mravním zákonem, když v závislosti na výsledcích připouští i možnost vyvolat umělý potrat. Jestliže diagnóza zjistí nějakou de-formaci nebo dědičnou vadu, nesmí se to rovnat rozsudku smrti. Proto žena, která by požádala o diagnózu s pevným úmyslem přikročit k umě-lému potratu v případě, že její vý-sledek potvrdí nějakou deformaci či nenormálnost, dopustila by se nedo-voleného a mravně těžce závadného činu.

A stejně tak by jednali proti mravnímu zákonu i manželé, pří-buzní či kdokoliv jiný, kdyby pora-dili nebo nařídili těhotné ženě dia-gnózu se stejným úmyslem, tj. roz-hodovat se případně pro umělý po-trat. Podobně by byl zodpovědný za nedovolenou spolupráci i lékař, kte-rý by po provedení diagnózy a sdě-lení jejího výsledku úmyslně přispěl k rozhodnutí o umělý potrat, nebo by toto rozhodnutí podporoval.

Konečně nutno odsoudit jako po-rušení práva na život dosud nenaro-zeného dítěte a jako přehlížení před-nostních práv a povinností manželů takové směrnice či program zdravot-ních a veřejných úřadů, jakož i vě-deckých organizací, které by jakým-koliv způsobem podporovaly spoji-tost mezi touto diagnózou a umělým potratem, nebo které by přímo nu-tily těhotné ženy, aby se podro-bovaly této diagnóze zamýšlené pro-to, aby se usmrcovaly zárodky posti-žené nějakou deformací anebo dě-dičnými nemocemi.

(Instrukce Kongregace pro nauku víry 10. 3. 1987 "O respektování rodícího se života...")

Z MEDJUGORJE FAXUJE SESTRA EMMANUELA - 1. 3. 1994

Po sněhu kvetoucí mandloně! Do Medjugorje přišlo jaro. Není možné projít červené stezky v okolí Bija-kovici, aniž bychom potkali Ivanova tátu, který ořezává svou vinici, Mir-janinu maminku jak vyvádí své ovečky, nebo bratrance Vicky při-pravujících hňuj. A pro Gospu je to tu jako v Galileji!

Medžugorští muži, kteří před ča-sem bojovali na frontě Buna (dříve Mostar), jsou nyní voláni na vrchol-ně nebezpečné fronty v Bosně (Gornje Vakuf). Chraňme je modlit-bou! Mudžahidi přicházejí ze 37 rúz-nych zemí.

Naproti tomu Hercego-vina je klidná a zbraně v Mostaru umlkly kolem půlky února. Marija řekla, že když posledně dávala své poselství ("Všichni jste mi pomohli, aby co nejdříve skončila tato válka"), byla Panna Maria naplněna nadějí.

Ale jak vyprávět zlý sen tolika dětí v Bosně, zavřených v "dětských táborech", které nejspíš již nikdy ne-uvídí vlastní rodinu? Vystaveny zimě a tvrdosti dozorců, se stravou pod nejbídnější úrovní, bez lékařské pé-če... Je jich mnoho, nemohou než křičet bolest, která probodává jejich malá nevinná srdce. Ale Ježíš a jeho Matka mají záchranný plán a potřebují naši pomoc. Jste ochotni adoptovat do vaší modlitby jedno z těchto dětí - mučedníků a posílat mu vašeho Anděla strážného, aby mu prokazoval co nejvíc dobra? Na-še oběti za ně obětované protřhnou jejich vězení! K usnadnění této "adop-ce srdce" vám dávám nejběžnější jména: Mario, Stepan, Josip, Tomi-slav, Ivan, Ana, Mira, Sofia, Katerina...

CO PŘINESLO POLOLETÍ

Pololetí. Dny, kdy i vzdálení dě-deček s babičkou uvidí na vlastní oči úřední lejstro s výsledky úsilí svých vnoučat a mohou se radovat z jejich úspěchů. Samozřejmě se to neobejde bez mnoha mezigenerač-ních srovnávání, rodinného hodno-cení povah, schopností a nectností těch mladých (které to však větší-nou vůbec nezajímá - mají přece prázdniny!).

A tak se dovídám, že:

- Petr má lásku z tanečnických,
- Pavel je stále micánek, kterému je nejlépe v rodině,
- Vašek poprvé ochutnal dvojku, protože profesori gymnázia, kam na-stoupil, zahájili tvrdý kurs a probrali hned v září z němčiny 3 lekce z 10 celoročnických,
- Martin má 4 dvojky, protože promarodil 118 vyučovacích hodin,
- Hanka má samé jedničky, pře-stože chyběla 138 hodin,
- Lidka se neumí dostatečně brá-nit při útocích učitelky na církev, zatímco
- jedničkářka Vladka dostala za agresivní obranu trojku z písemky, protože odmítla napsat to, co jí její víra zakazovala.

O co šlo?

V páté třídě jedné základní školy v Opavě v hodině dějepisu vysvětl-o-va učitelka vznik člověka podle překonané Darwinovy představy v tom smyslu, že opice slezla se stromu, napřímila se, začala použí-vat horní končetiny jako ruce a tím se stala člověkem. Na otázku, jak se z opice stal člověk, pak Vladka ani ústně, ani písemně neodpověděla v intencích učitelky. Ba dokonce se odvážila neuměle reprodukovat kře-sťanský názor svých rodičů. Nediv-me se tedy, že byla v tomto "opičím procesu naruby" potrestána trojkou.

Vladka se vyznamenala i v dis-kuzi o vzniku zeměkoule v zeměpise. Na rozdíl od mínění svých spolužá-ků, že je to kouzlo či vyhaslá hvěz-da, která vznikla z mlhoviny, tvrdila, že ji stvořil Bůh. Když byl její názor posměšně odmítnut, neváhala se ze-ptat, jak tedy vznikla ta mlhovina. Učitelka neodpověděla, ale změnila téma rozhovoru. Naše kurážná ško-lačka byla pak svými poznánichti-vými spolužačkami obklopena o pře-stávkách i v místnostech vyhraže-ných pro dámy. Tam je vskrytu vy-slechla i paní učitelka, a vzbuzený dětský zájem byl snad příčinou, že tato paní učitelka připustila v další hodině možnost Boha jako Stvo-řitele.

O čem to svědčí?

1.: O nedokonalosti lidského vědění. Zdá se, že informační boom je větší překážkou znalostí než nedo-statek nových poznatků. Že množ-ství nezažitých nových informací po-nechává v našem vědomí třet jako balvany pseudovědecké vědomosti načerpané v mládí.

Cuénotův strom života je starší než mnozí z nás. Podle něj člověk nepovstal z opice, ba dokonce ani ne z Neandrtálce. To byl jen jeho jakýsi starší bratranec. Uměl rozdělávat oheň, dělal si nástroje a pohřbíval své mrtvé. Vymřel koncem doby le-dové asi před 30.000 lety. A zhruba v téže době se na zemi objevil člo-věk, který se od hominidů tělesně liší jen velmi málo. Ale o to víc vyni-ká nad ně a nad všechny živočichy schopností myšlení.

Jenom člověk má schopnost reflexe, tj. schopnosti nejen pozná-vat sebe sama, nejen vědět, ale vě-dět, že vím. Teprve tehdy se zrodil svět abstrakce, logiky, promyšlené volby, vynalézání, matematiky, umě-ní, propočteného vnímání vesmíru a trvání, úzkosti a snů lásky (Teilhard de Chardin), ale i touhy po smyslu.

Křesťané navíc věří, že člověk, tento nejvyšší výhonek vývoje života byl dechem Božím učiněn k obrazu Božímu.

2.: O tom, že příčinou neshod ne-ní vždy jenom zlá vůle, ale mnohdy právě nedostatek vědomostí a neji-stota "v kramflekách".

3.: O povinnosti studovat a znát svou víru, abychom se nemuseli bát diskutovat a obhájit své myšlení. Aby znalosti naše a našich dětí a vnoučat byly jakýmsi druhem apo-štolátu.

Debef

MUDr. Jaroslav

SPOLEČNÁ MODLITBA HODIN

O tom, že modlitba patří k základním způsobům vyjádření vztahu k Bohu nikdo nepochybuje. Rozdíly ve vnímání se však mohou objevit při pokusu o hlubší pohled na modlitbu a její pojetí. Existují ti, kteří tvrdí, že modlitba se projevuje především skutky, že všechno, co konáme je vlastně modlitbou a na druhé straně jsou zde vyhraněné kontem-plativní typy, které tvoří opačný protipól.

Je tedy potřebné nacházet společnou řeč a sjednocovat obě skupiny způsobem, tak jak si přeje církev a tak jak ukazuje praxe celé církve až do dneška.

Posvěcené osoby církve se od počátku společně modlily liturgickou modlitbu církve a to buď ve fyzickém společenství klášterů a komunit nebo v duchovním společenství na různých místech světa a tato praxe s různými změnami a úpravami trvá dodnes.

Teprve až Druhý vatikánský koncil vnesl do Kristovy církve daleko širší vnímání potřeby vytvářet jednotu všech věřících pokřtěných bratrů a sester laiků spolu s duchovními osobami.

II. Vatikánský sněm doporučuje společnou modlitbu hodin církve nejen posvěceným osobám, ale i laikům. V Konstituci o posvátné liturgii "Sacrosanctum concilium" v kapitole čtvrté o Posvátném oficiu čte-me v článku 100 o účasti laiků na modlitbě oficii toto:

"Duchovní správci ať se snaží o nedělích a větších svátcích konat v kostele společně modlitbu hlavních částí, zejména nešpor. I laikům se doporučuje, aby se modlili posvátné oficium buď s kněžími nebo sami společně, nebo i jednotlivě."

Tento živý požadavek II. Vatikánského sněmu, ze kterého církev čerpá dodnes, měl na mysli zesnulý Otec kardinál František Tomášek, který svou osobností pomohl k tomu, aby se ke všem věřícím do farností dostal laický breviář, aby se mohl požadavek koncilu realizovat.

V úvodu Denní modlitby církve stojí jasně tato slova:

"Církev vykonává ve své denní modlitbě kněžský úřad své Hlavy, a tím přináší "bez přestání" oběť chvály Bohu, to je ovoce rtů těch, kteří vyznávají jeho jméno. Je to modlitba, kterou Kristus se svým Tělem (to jest církví) přednáší Otci. Nejen ti, kdo mají povinnost konat tuto modlitbu, ale všichni, kdo se jí modlí, stojí před Božím trůnem ve jménu Matky církve."

Zřetelně vnímáme, že jde o něco velmi velkého a vznešeného, co je zdrojem velkých Božích milostí.

Proto se konají společné modlitby Ranních chval a Nešpor vždy po mši svaté. Nejde o nějaké doplnění mše svaté, neboť její obsah a dynamika jsou naprosto pevně určeny, jde o touhu spojit se s modlícím se světem a proniknutí nádherných a hlubokých žalmů a modliteb, které breviář obsahuje. Tím, že je možnost modlit se v mateřském jazyce, dochází k objevování krásy a hloubky Písma svatého a svědčí o tom mnoho praktických svědectví. Nejde o nějaké snahy vytvářet "elitní" jednotku věřících, ale o poslušnost církvi ve specifickém pojetí vnímání odkazu II. Vatikánského sněmu. Samozřejmě, že záleží na možnostech a podmínkách a že tato společná modlitba předpokládá touhu a zájem o modlitbu. Nikdo není pochopitelně k ničemu nucen a záleží jen na svobodné vůli věřícího, zda chce pokročit ve své víře a jít na hlubinu. Ve společné modlitbě breviáře s knězem má k tomu ideální příležitost.

P. Petr Dokládá

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

Dne 5. 2. 1994 se konalo večerádko MKH v Praze u P. Marie Bolesné, které vedl Otec Stanislav Weigel. Byl zde předložen a uveřejněn dopis, ve kterém prosíme představitelů Pravoslavné církve v českých zemích, aby se připojili k zasvěcení národa Bohu skrze Pannu Marii.

Text včetně podpisů byl předán pravoslavnému knězi ThDr. Jaroslavu Šuvarskému, představenému chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslově ulici, který přislíbil, že s ním seznámí metropolitní radu.

Draží bratři v Kristu,

žijeme dnes ve velmi těžké době. 20. století je poznamenáno hlubokou duchovní i morální krizí. Základem této krize je především odvrát od Boha, od základních duchovních hodnot. To má za následek rozvrat rodin, nebývalou a v masovém měřítku rozšířenou neúctu k lidskému životu. Výsledkem jsou kruté války, zabíjení těch nejbezbrannějších lidí - nenarozených i ničení přírody.

Náš národ prošel v období posledních čtyřiceti let silným ateizačním tlakem, takže zbožnost poklesla a mnoho, zvláště mladých lidí o Bohu a Ježíši Kristu nic neví.

Křesťané v naší vlasti dnes stojí před velkým úkolem nové evangelizace. Pro tyto i jiné důvody se rozhodli biskupové římskokatolické církve v Čech a Moravy zasvětit národ dne 5. 7. 1993 na svátek sv. Cyrila a Metoděje Bohu rukama Matky Boží Panny Marie.

Pravoslavná církev velmi uctívá Marii, Bohorodičku nad Cherubíny ctěnější a nad Serafíny bez přirovnání slavnější.

Proto se skupina laiků z Marián-ského hnutí římskokatolické církve rozhodla Vás, představitele Pravoslavné církve v Českých zemích po-korně poprosit, zda byste se k tomu-to zasvěcení nemohli připojit způsobem Vám vlastním, vycházejícím z Vašich nejlepších teologických tradic.

Kéž mocná přímlovkyně u trůnu Syna Božího, ta co ukazuje cestu, Vám vyprosí hojné milosti, kéž na Vaši upřímnou prosbu rozprostře nad českým národem svůj plášť. Kéž se tato naše zem stane též Vaším příspěvkem "desátkem Mariiným". Kéž nám všem vyprosí Maria, snoubenka Ducha svatého dar nových letnic!

Velký ruský pravoslavný teolog Pavel Florenský hovoří v knize Sloup a základ pravdy: Je-li církev svatých moudrostí, pak Maria, která se za všechno stvoření přimlouvá u Syna, která je Matka Boží, posvěcení světa, je moudrost ve smyslu nejdokonalším.

Otevřeme proto svá srdce Marii a ona nám všem společně vyprosí dar moudrosti, jednoty a lásky.

Upřímně děkujeme. Bůh Vám žehnej.

V Kristu oddaní bratři a sestry.

Chci Vám ze srdce poděkovat za Vaše články v týdeníku "Světlo". Mluví mi opravdu z duše i do duše. Díky samozřejmě patří i ostatním redaktorům i spolupracovníkům.

Děkuji Bohu i Panně Marii za to, že u nás konečně vychází časopis s tímto zaměřením a že se nebojíte psát pravdu. Na každé číslo netrpělivě čekám a přečtu ho až do posledního řádku.

M.P., Velké Meziříčí

... Mám velikou radost, že se Vám vše tak dobře s pomocí Ducha svatého podařilo napsat. Každá věta promlouvá přímo k srdci a ze srdce. Boží plán s každým na jeho místě v životě, rodině. Fatimské zdůraznění růžence...

... Budu Vám a všem, kteří se podílejí na časopisu Světlo, vyprošovat dary Ducha svatého, abyste zapalovali lásku v srdcích všech, kteří jej budou číst a nosit v srdci dál.

M.R., Nejedek

KŘESŤANSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO BARTHOLOMEUM PARDUBICE pro Vás připravilo

Plán zájezdů na rok 1994:

Fatima - Lurdy - Monserrat

15. 4. - 27. 4. cena 4.960,- Kč + 900 FRF (v ceně je 8 noclehů, 5x snídaně, 1x večeře, cesta, pojištění, průvodce)

Marizell - Vídeň - Pernštejn

13. 5. - 15. 5. cena 995,- Kč
(v ceně je 1 nocleh v ČR, doprava, pojištění, průvodce)

Lurdy - Paříž - La Salette

10. 6. - 18. 6. cena 3.500,- Kč + 510 FRF (v ceně je 6 noclehů, 3 večeře, cesta, pojištění, průvodce)

Augsburg - družební zájezd pardubické farnosti

25. 6. - 2. 7. cena 1.250,- Kč + strava (bude upřesněno)

Taizé - Paříž - Cluny

22. 7. - 31. 7. cena 2.950,- Kč
s jedním noclehem u Paříže
účastník do 30ti let + 100 FRF
účastník nad 30 let + 200 FRF
na zaplacení 6ti noclehů a stravy na 6 dnů 4x denně v TAIZÉ

Bibione - pobytový zájezd u moře s výletem do Benátek

26.8. - 4.9. cena 3.950,- Kč

Einsiedeln - Kostnice - Altötting

8.9. - 11.9. cena 1.800,- Kč + 45 DM (v ceně 2 noclehy, cesta, pojištění, průvodce)

Řím - Asissi - Benátky

3.10. - 8.10. cena 2.500,- Kč + 95 tisíc italských lir (v ceně 3 noc-lehy, cesta, průvodce, pojištění)

Dále připravujeme v průběhu roku tyto zájezdy na mariánská poutní místa:

Klokoty Litmanová Žarošice

Stará Boleslav - Praha - tématický zájezd k 7. roku desetiletí duchovní obnovy

Letáky k jednotlivým zájezdům budou k dispozici v Bartholo-meu, nebo Vám je na vyžádání zašleme

Informace a přihlášky:

Bartholomeum,
Nám. republiky (Zvonice)
530 02 Pardubice,
tel. 040/513642

nebo: A. Hofericová, Benedettiho 2497, 530 03 Pardubice,
tel. 040/21891

ZOTROČENÝ DUCH

Zpráva, že se v USA mezi mladými lidmi šíří hnutí, které chce čis-totu chápat opět jako ideál, vyvolala kupodivu u mnoha křesťanů něco jako nepokoj: "Znamená to, že se vrátíme k prudérii a izolaci?"

Přirozeně nikdo si nemůže přát návrat křečovitého postoje k sexua-litě. Ale mezi dvěma extrémními ná-zory je ve středu obraz člověka podle Božích představ. Už na začátku Písma (Gen 1,12) je uveden postoj Boha ke všemu, co stvořil: "Bůh viděl, že je to dobré." Dobré je vše-chno, pokud se na to díváme Boží-ma očima, i sexualita.

Ale právě od toho se člověk od-chýlil. Chce utvářet sexuální vztahy podle vlastní libosti. V žádné oblasti morálky se světu nepodařil tak bru-tální a totální vpád do duchovního světa evangelia jako v oblasti sexuality. Dnes jsou dokonce i teologové, kteří svým věřícím našeptávají, že v oblasti sexuality není hříchu.

Je známo, jak milosrdně a velko-dušně jednal Ježíš s cizoložnicí. To je závazné i dnes. Ale podle svého základního postoje k sexuální disciplině dal Ježíš tuto odpověď: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš. Já však vám pravím, že každý, kdo hle-dí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci... Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vylup je a odhod' pryč..." (Mt 5,27-29). Jasněji a srozumitel-něji to snad už nejde říci.

A jedna z mnoha směrnic apo-štola Pavla zní: "Toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivě chtivosti jako pohané" (1 Tes 4,3-5). Jinými slo-vy: duchovní život a sexuální "velko-rytosť" se vzájemně vylučují. Jedná se zde o prvořadý problém. S degra-dací čistoty začal úpadek modlitby a duchovního života v církvi vůbec.

Znehodnocení sexuální zdrženli-vosti odpovídalo i zhodnocení homosexuality. Podařilo se namluvit i ně-kým činitelům v církvi, že se zde jedná o nejasné, přírodou dané de-fekty. Klinické výzkumy v Holand-sku a v Americe dokázaly opak a ukázaly, v čem spočívá nebezpečí homosexuálního postoje, totiž v "hlu-boké beznaději". K podstatě křesťan-ské radostné zvěsti patří naděje. Když se vědomě či nevědomky do této zvěsti vloudí skrytá beznaděje, je to velmi těžké zranění. To se bohužel "světu" podařilo. Proto tolik znaků duchovní ochablosti v církvi.

Za hnutím mladých v Americe, které touží po čistotě, stojí síla Du-cha svatého, stojí Ježíš, který se na kříži zřekl všeho, aby člověka osvo-bodil ode všech okovů hříšných ná-strah. To by se mělo znovu odvážně hlásat.

AS

ČEKEJ A UVIDÍŠ

Jaroslav Olšava

Komunisti vládli teprve pět roků. Jejich ateismus ještě nerozleptal lid-ské duše a nerozvrátil rodiny. Půso-bil jsem ve východních Čechách v okresním městě N. Pro postní do-bu mi starý pan děkan svěřil zpo-vídání každou sobotu odpoledne. Sedával jsem tedy ve zpovědnici od dvou do čtyř.

Jednu sobotu byl třeskutý mráz. Nejdřív se přihnal houf školáků. To bylo ještě v době, kdy děti nebyly ohroženy agresivitou masového sportu, masových organizací a ma-sového vysedávání před obrazovkou.

Nevinné mládí, svobodné a nezatížené, cítilo, že pouze s Ježíšem bude v životě vyhrávat a bez něho to dopadne špatně.

Asi za hodinu po přílivu dětí v trojlodním děkanském chrámu se rozhostilo ticho. Dospělí do mrazi-vého odpoledne nevyšli. Do veliko-noc bylo ostatně ještě pár neděl.

Seděl jsem v prosklené troj-dveřové zповědnici, zima se mnou drkotala a četl jsem si v brevíři. Asi po půl hodině marného čekání mi něco říkalo, abych uzamknul chrám a šel do tepla. Ale na programu bylo napsáno, že se zpovídá od dvou do čtyř. Bylo třeba vydržet.

Vtom klaply lítací dveře. Do Božího domu vstoupil vojín. Poznal jsem to po botách. Tenkrát měli vo-jáci na kožených podrážkách přibité cvočky. Sledoval jsem podle škrtnání cvočků na kamenné dlažbě, kam se ten návštěvník posunuje. Šel zvolna a zřejmě si vše na každém kroku prohlížel. Asi před oltářem svatého Vavřince u kazatelny začal si botou klepat do taktu. Třebas ho napadla nějaká písnička. Pak přešel napříč hlavní lodí a dostal se do boční. Tam stojí v průčelí mariánský oltář se sochou Panny Marie z kararského mramoru na vrcholku. Cvočky oko-vaných bot se zastavily a dlouho se nepohnuly. Čekal jsem, co bude dál. Že by ten vojín šel ke zповědi, to mě ani nenapadlo. Jistě však spatřil zvnitřku osvětlenou zповědnici. Bylo dlouho ticho. Vzrušovalo mě to. Bude to nejspíš hodný hoch a modlí se před mariánským oltářem. Najednou se zase ozvaly boty. Bylo slyšet několik váhavých kroků a víc nic. Pak se ty boty začaly blížit ke mně. Pod gotickou klenbou to znělo pevně a energicky. Vrzly dvířka a na klekátko dopadla kolena vojína. Podíval se zamřížovaným okénkem a nesměle mě požádal, abych mu po-mohl, že od školních let nebyl u zповědi. Při udílení rozhrěšení chvíl se mi hlas. Vojín vyšel ven. Boty du-něly a zastavily se na koberci před hlavním oltářem. Dlouho bylo ticho. Když se opět rozezněly, byly to už boty veselé, spěchající ven do mra-zivého postního odpoledne.

Nad bránou středověkého hradu je nápis: Počkej a uvidíš. Kdo trpě-livě čeká s modlitbou na rtech, do-čká se a uvidí veliké skutky Božího milosrdenství.

NĚMECKÝ ČASOPIS PRO BRZKÉ BLAHOŘEČENÍ A. ZELÍKOVÉ

Časopis "Information Freundes-kreis Maria Goretti", vycházející v Mnichově, věnuje ve svém 50. čísle obsáhlý článek Aničky Zelíkové, na-ší kandidátce blahořečení, rodačce z Napajedel, která zemřela r. 1941 ve věku 17 let po těžké nemoci. Svě utrpení obětovala jako smír za hříš-níky. Jejím duchovním vůdcem byl pozdější českobudějovický biskup mons. dr. Josef Hlouch. Německý časopis se přimlouvá za co nej-rychlejší blahořečení této moravské svědkyně pro Pána, neboť spatřuje v jejím ochotném a radostném přijetí utrpení výzvu pro současnou dobu. Dodejme, že život Aničky Zelíkové románově perfektně zpracoval Otec Josef Koláček SJ v knize "Moravské exultet", jež vyšla ještě za totality v Křesťanské akademii v Římě, po r. 1989 v Karmelitánském nakla-datelství v Kostelním Vydří. Její ko-respondenci vydala Přípravná komi-se pro blahořečení S. B. Anny Marie Zelíkové v nakladatelství Matice cyrilometodějská v Olomouci pod názvem "Mluví k nám Anička Zelí-ková".

PROTI PRODLOUŽENÍ PRACOVNÍ DOBY

Rakouský svaz katolických rodin se postavil proti projektu rakouské Hospodářské komory, který počítá se zavedením 50hodinového pracov-ního týdne. Svaz považuje tento plán za pokus rozbít rodinu.

CHARITA SRBSKÝCH PRAVOSLAVNÝCH

Srbská pravoslavná církev ote-vřela v Bělehradě 20 kuchyní pro nejchudší. Ty budou vydávat kolem tisíce jídel denně všem potřebným bez ohledu na jejich národní nebo náboženskou příslušnost. Počet lidí odkázaných na tuto pomoc neustále v Srbsku stoupá v důsledku války a inflace.

Z TĚLOCVIČNY

OPĚT CHRÁM

Po čtyřech letech jednání s úřady a předkládání požadavků získala ka-tolická církev v Bělorusku opět svoji katedrálu v hlavním městě Minsku. Ta byla církvi odňata po válce, kdy Minsk, před druhou světovou válkou součást Polska, připadl Sovětskému svazu. Úřady ji přeměnily na tělo-cvičnu. Ke katolické církvi se hlásí zhruba pět procent obyvatelstva, převážně polské národnosti.

BUDE VYSÍLAT RÁDIO MARIA?

Již přes třicet tisíc dopisů požadujících udělení celostátní koncese pro katolické Rádio Maria dostala polská Rada pro rozhlas a televizi. Rádio Maria vysílá zatím na 37 sta-nicích.

Generální sekretář polského epi-skopátu biskup Tadeusz Pieronek oznámil, že biskupové nebudou Ra-du ovlivňovat v jejím rozhodnutí, nicméně vyjádřil přání, aby Rádio Maria celopolskou koncesi získalo.

OBNOVA CHRÁMŮ PŘEDNOSTNÍ

Libanonská vláda se rozhodla, že při obnově válkou zničeného hlav-ního města Bejrútu bude přednostní péče věnována křesťanským i moha-medánským svatyním, na prvním místě kostelům maronitské církve (sjednocené s Římem), které utrpěly nejvíce.

ZE SVĚTA...

* Hospodářská recese, která po-stihla Severní Ameriku a Evropu, začíná ustupovat. Proti roku 1992 se projevuje pokles nezaměstnanosti v USA, Velké Británii a Itálii.

* Lider Ruské liberálně demo-kratické strany nacionalista V. Žiri-novskij usiluje o založení svého vlastního vysílače pod názvem Radio Žirinovského.

KDYŽ POLITICI KRÁČEJÍ PO VODĚ

Helmut Kohl, který dokázal v Ně-mecku velké věci, vidí přesto, že ru-čička jeho popularity klesá ve pro-spěch socialistů, kteří věří ve své vítězství v příštích volbách.

Na druhé straně Rýna se vypráví tato historka: Pan Kohl prosil Boha na břehu této velké řeky: "Pane Bože, udělej něco pro to, aby mě lidé měli rádi a hlasovali pro mne." - "Dobrá! Přejdi Rýn po vodě jako svatý Petr."

Statečně a bez zachvění, ne jak sv. Petr, kráčí kancléř jistým kro-kem po vodě, ale tu uslyší ze strany přihlížejících voličů, vždy nedůvě-řivých, hlasy překvapení: "Jé, on neumí plavat!"

(Chrétians magazine, únor 1994)

PROROK NAŠEHO VĚKU

"SVĚTLO" se snaží přinášet "nej-čerstvější" zprávy z Říma a projevy Sv. Otce uvádět doslova. Z telefo-nátů se dovídáme, že to čtenáři - zvláště kněží - vítají. Pozorujeme-li však dnešní stále prudší boj apoka-lyptického

draka s Ženou sluncem oděnou, muselo by nás překvapit, kdyby se neozvaly hlasy, které by chtěly papežovy projevy umlčet.

Vzpomněl jsem si na příhodu, která se udála 13. 9. 1993 před lurdskou jeskyní: belgický biskup Dr. André-Mutien Léonard řekl před 5.000 poutníky: *"Chtěl bych vám navrhnout, abychom jménem mnoha křesťanů (aniž bych mluvil o jiných) odprosil církev za to, jakým způsobem je v jistých sdělovacích prostředcích a od některých teologů napadán Jan Pavel II. Brzo, dokonce už velmi brzo budeme litovat, že jsme tak jednali s papežem, který je jedním z největších proroků našeho a snad i 21. století."*

Poutníci na to reagovali tak nadšeným, bouřlivým potleskem, jaký snad ještě jeskyně dosud ne-slyšela...

ju

**Je naprosto nezbytné vědět,
že kdykoli trpíme,
trpíme za někoho,
a kdykoli jsme šťastní,
někdo za to platí.**

Leon Bloy

JAK NA NÁS PŮSOBÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

P. Antonín Šuránek, spirituál bohosloveckého semináře v Olomouci, velký ctitel arcibiskupa A. C. Stojana blahé paměti, zemřel v pověsti svatosti v 70. letech. Byl rovněž kněz-zem "muklem", vězněm komunistických kriminálů. Přinášíme jedno z jeho mnoha rozjímání, vyšlých z hloubky duchovního života tohoto nevšedního kněze.

Kde může být sjednocení usku-tečně hlubším a vnitřnějším způsobem, než v lámání chleba, v Eucharistii? Com-unio, cum eo uniti: V tomto tajemném spojení se v nás rozvíjí jeho duše ... ve všech svých mohutnostech.

Rozum se obohacuje, malé lidské naše myšlenky se stýkají s myšlenkami božskými; obzor se šíří - země se všemi svými krásami se menší, a oko patří do nekonečně lepší země, zaslíbené, do nebeského království. Tak se nám stávají srozumitelnější slova Kdo ztratí svůj život - tento - pro mne, nalezne jej.

Vůle roste, mohutní, ve spojení s neochvějnou vůlí Boha - člověka, vyznávající za každých okolností: "Ne má, nýbrž tvá vůle se staň!" Kdo máš slabou vůli, přijímej svého Kris-ta, on tě jistě vychová!

A city? Jaké sis je přinesl z prázdnin? Pro koho planou? Odcházels do světa s čistou fantazií, vracíš se s ní, nebo těkaly tvé oči a pily z každé kaluže? Chceš-li očistit svou fantazii, představ si obraz svého Pas-týře, zahleď se do jeho dobré tváře, přiblíž se k jeho srdci, sjednot se s ním, ať obě v souladu tlukou stejnou láskou, lačněji stejně rozpálaným ohněm k Otci a k duším. Očisti své smysly, zpytuj svědomí, očisti je a utiš.

A až budeš rozmlouvat s Dobrým pastýřem, popřej sluchu i jeho tesknému povzdechu: Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést. Jsou to lidé, kteří mne ještě neznají, anebo už neznají, kteří ještě bloudí, jako ty kdysi. Lidé bez pravé víry. Studenti, kteří mají kněžské povolání - a nechtějí Boží hlas slyšet. Ty můžeš a máš svou modlitbou a skutky přijít na pomoc dobrému pastýři, aby se brzy splnila slova: Můj hlas budou slyšet. Vzpomeň, kdo tebe zachránil? Snad druzí se za tebe modlíli, pomoz zase ty jiným. Ty, který jsi tak často zakusil pečující a odpouštějící pastýřskou lásku Boží!

P. Ant. Šuránek

CÍRKEV V POHLEDU H. LAUNA

Kardinál Joseph Ratzinger, prefekt římské kongregace pro nauku víry, považuje za jednu z hlavních příčin současné krize víry a z ní vyplývajících sekularizačních tendencí ztrátu chápání nadpřirozené podstaty církve, její svatosti. Svědectví H. Launa, z je-ho známé autobiografie, ve které popisuje svou cestu ke katolické církvi, může nám být útěchou a povzbuzením v naší úzkosti. V době, kdy už katolickou víru přijal, dostalo se mu tajemného, nadpřirozeného vhledu do skutečnosti katolické církve. Jak osobnost, tak zpráva Hellmuta Launa jsou natolik věrohodné, že k sepsání a zveřejnění jeho životní cesty ho nepovzbudil nikdo menší než kardinál Franz König.

"Viděl jsem, že římsko - katolická církev je ve své plné skutečnosti tou pravou Boží církví, kterou si přál mít Kristus. Všechno to, co jsem o ní již věřil, jak jsem také ztvrdil svou konverzi,jevilo se mi nyní být pouhým stínem proti této nové jis-totě a oslnivé jasnosti jejího poznání. Mnoha slov musím použít k vyjádření toho, co mi bylo zjeveno v jedi-ném okamžiku. Kristus sám je hla-vou, duší církve a církve je proto ve své nejhlubší podstatě oním svět-lem, zářícím v temnotách. Je nepo-skvrněnou, nevýslovně krásnou ne-věstou Kristovou. Všechny duše budou na věčnosti tuto pravdu po-znávat, některé s hrůzou, jiné v hluboké blaženosti. To, co církev, v autoritě své učitelské moci, vypo-vidá sama o sobě, to je pravdou samotného Boha, které ovšem v tomto životě můžeme přitakávat pouze vírou a vyjadřovat ji jen ubo-hými slovy, která však na onom světě, světě plném pravdy a doko-nalého poznání, se ukáže v nádher-ném jasu. (...)

Tou nejjistější jistotou, která se tehdy jako pečeť vtiskla do mojí du-še, bylo tajemství té Una Sancta Catholica (jediné, svaté, katolické), římsko - katolické církve, jako pravé církve Ježíše Krista. To je právě to tajemství víry, které Dostojevskij s takovou radikálností popřel ve svém "Velkém inkvizitorovi". Přetr-vávající účinek tohoto krátkého, ge-niálně psaného vyprávění, ve kterém je obsaženo všechno protikatolické cítění i mého mládí, mi při mém prvním zážitku za narkotizovaného stavu zabránil v tom, abych pravdu hledal v katolické církvi. Tímto zá-žitkem jsem snad ale již tehdy byl posílen pro svoji budoucí konverzi. To, co jsem však zažil nyní, to bylo něco, jako by oči mé víry nebyly do-sud nikdy otevřeny - v tak jasném světle jsem náhle poznával církve. Vše co je v této církvi i co je v doteku s ní je "duch a život". Ano, jsou mrtvé údy, které k ní patří jen zdán-livě, ve skutečnosti se však nachá-zejí "venku" a naopak "venku" se nacházejí některé živé údy, nále-žející k církvi, které ve skutečnosti jsou "uvnitř" jí. Stále však platí, že "mimo církve není spásy". Vše co o tom církve učí je pravda a každý kdo upřímně a s plnou vážností pravdu hledá, nalezne ji. Prožije po-znání toho, jak příslušnost k církvi je nutná pro spásu lidí, jak však Bůh sám, svobodně a nezávisle, každou duši disponuje.

Co mě však nejvíce vzrušilo a rozplakalo, to byl pohled na stav mne samotného a stav tak mnohých dalších lidí - tak mnohých, kolik je písečných zrněk v moři -, kteří tuto zjevenou pravdu neberou vážně, kte-ří ji celým srdcem nehledají a pro které proto není žádná omluva. Mnoho je i těch, kteří měli to štěstí, že byli katolicky pokřtěni a vycho-váni, kteří tedy již onu "perlu" drželi v ruce, kteří ji však z nepozornosti upustili a ztratili! Všechno to, co jsem ještě před svým obrácením o té Una Sancta, té jediné svaté četl, bylo tedy naprostou pravdou, přesto však to bylo pouhým stínem, ve srovnání s její nadzemskou oslnivou krásou, ve které se vpravdě trium-fující církve ukáže jednou každé oslavené duši. Tisíce slov by člověk musel hledat k popsání Kristovy církve, přesto že tam, na věčnosti, ji obsáhne jediným pohledem v celé její realitě, přemožen moudrostí a dobrotou Boha. Ano, je opravdu nevýslovně krásná, tak, jak nám ji nespočetní svatí popsali! Zní to snad přehnaně, při pohledu na ten kou-kol v pšeničném Božím poli (Mt 13,24), tedy tváří v tvář tomu příliš lidskému a hříšnému v církvi, avšak každá duše, hned po svém přechodu z časnosti na věčnost pozná, jak střízlivá to jsou slova ve srovnání s tím, čím církve tajuplně a skrytě, přesto však skutečně je.

Vybráno z: Hellmut Laun, So bin ich Gott begegnet (Tak jsem potkal Boha), Veritas-Verlag, Linz

Člověk jako jediný mezi všemi bytostmi je volán silou své osobnosti, aby se přiblížil Bohu. Bůh chce od toho, koho stvořil ke svému obrazu, být poznán a toto poznání je setkáním v lásce.

Edgar Dacqué (1878-1945), německý paleontolog a filozof

NOVÝ BESTSELER

Kniha o umírání mladé dívky se stala světovým bestsellerem. Titul "Wir treffen uns wieder in meinem Paradies" (Setkáme se opět v mém ráji), autorem Christel a Isabely Za-chertové, který vydalo jako novinku v srpnu 1993 německé nakla-datelství Bastei - Lübbe v Bergisch Gladbachu, vychází v těchto dnech již v 6. vydání.

"*Moje milovaná dceruško,*" začíná svou knihu paní Zachertová. Matka znovu rozmlouvá se svým dítětem. Vrací se do období let 1981-82, (kdy její tehdy patnáctiletá dcera bojovala s rakovinou), o kterém říká, že bylo zcela jistě nejintenzivnějším a nej-smysluplnějším v jejím životě. Znovu se u ní střídají pocity naděje, zou-falství, bolesti, štěstí - opravdového štěstí pramenícího z jistoty, že tento život nekončí. Tuto naději vyjadřují dopisy, které Isabela z nemocnice psala nebo dostala, a zápisky z je-jího deníku.

Isabela svůj zápas s chorobou prohrává, ale její život - zvláště po-sledního jeden a půl roku, kdy vlast-ně ještě dítě připravuje nejen sebe, ale celou svou rodinu, přátele, okolí na blížící se smrt - je obrovským po-selstvím pro všechny lidi na světě, zvláště pak pro ty, které potká těžká nemoc nebo jiné zlo. Nikdy se ne-vzdávej, i když se tvá situace zdá být zcela bezvýchodná. Vždyť hodnota lidského života není v jeho délce, ale v tom, jakým každým z nás svůj život s Boží pomocí udělá.

Tuto, svým způsobem mimořá-dnou knihu, připravuje k vydání br-něnské nakladatelství MOBA. -ds-

K POCTĚ PŘÍŠTÍ BLAHOŠLAVENÉ

V Brně-Zábrdovicích ve farním chrámu se konalo 10. února setkání zástupkyň sester terciárek sv. Františka z Vídně s místní farností u příležitosti příprav programu oslav 100. výročí narození kandidátky blahověčení sestry Marie Restituty Kafkové, která byla v zábrdovickém chrámu pokřtěna.

Sestru Kafkovou popravili nacisté ve Vídni za aktivní pomoc Židům a odpůrcům hitlerovského režimu. K oslavám, které proběhnou na přelomu dubna a května ve Vídni, složil brněnský komponista Pavel Smutný hudební skladbu.

SETKÁNÍ 94

Čtvrtý ročník ekumenického setkání dětských chrámových sborů se uskuteční v Brně 14. -15. května.

Jsou zvány chrámové sbory, scholy a skupiny, ve kterých převažují děti do 15 let. Zahájení bude 14. května ve 14 hodin, zakončení společným koncertem 15. května ve 14,30 hod.

Ubytování a stravování mimobrněnských zajištěno. Přihlášky s předběžným počtem a požadavky ubytování zašlete do 15. března na adresu: Musica sacra, Petrov 4, 601 43 Brno.

MLADÝM NADĚJI

V televizním Křesťanském magazínu z Brna řekl dirigent vokálního souboru mladých lidí, pěstujících moderní církevní hudbu "Nadate turbe" Tomáš Krejčí, že největším nebezpečím metalové hudby pro mladé lidi je beznaděje a skepse, kterou vyvolává. Příliš se ale nedosáhne, když křesťané budou tuto hudbu jen odsuzovat. Nutno poskytnout mládeži radost a naději, mladí lidé musí poznat rozdíl mezi perspektivou, kterou jim předkládá Ježíš Kristus a církev; a záhubou, do níž žene satanismus a metalová hudba.

NOVÝ REKTOR

Mons. M. Vlk, arcibiskup pražský, uvedl do funkce nového rektora pražského kněžského semináře P. Jana Baxanta (od 1990 vicerektor semináře) a předal mu jmenovací dekret. P. Baxant byl vysvěcen r. 1973. *(podle Zpravodaje PA)*

Z DOMOVA...

- Svaz bojovníků za svobodu, sdružující odbojáře z druhé světové války, protestuje proti návrhu ministerstva práce a sociálních věcí, aby postižení byli odškodněni jedno-razovou částkou pouhých 9000 Kč a za každý měsíc strávený v koncentráku částkou 1100 Kč. Předseď svazu J. Černín poukazuje na příklad Německa, jež už řadu let vyplácí obětem nacismu částku 5000 DM měsíčně.

PŮST

Nový postní řád je velmi mírný. Předepisuje jen dva plné postní dny v roce: Popeleční středu a Velký pátek. Povinnost postu platí pro do-spělé od 21 do 59 dokončených let.

Církev ví, že dnes není možné stanovit pravidlo, které by sloužilo všem stejně. Doporučuje, aby si každý sám a dobrovolně častěji učinil újmu v jídle, pití, kouření, zábavách. Zvláště výhodná je k tomu doba postní, od I. neděle postní do Bílé soboty, čtyřicet postních dní na pa-mátku postu Krista Pána a příprava na velikonoce.

Církev vždycky doporučovala půst a zdrženlivost. Cílem postu není tělo tak zeslabit, aby bylo neschopné práce. Půst a odříkání se musí dít ve správné míře. Takové posty jsou i samému tělu velmi užitečné. Pře-devším však posilují sílu ducha, vy-chovávají charakter a pevnou vůli. Křesťanovi jsou příležitostí, aby pro-jevil ducha pokání a skutkem lásku k Bohu. SZ

UPOZORNĚNÍ

Soukromému podnikateli pa-nu Novotnému z Plzně () byl neznámým pachatelem odcizen občanský průkaz, razítko, firem-ní hlavičkový papír, navštívenky, fotokopie živnostenského listu a další písemnosti a věci.

Pan Novotný ve styku se zá-kazníky používá výhradně doru-čováním zboží poštou a jako odesi-latele uvádí své jméno a adresu Skřetova 35, Plzeň, PSČ 301 27. Platby za zboží nebo zálohy z á s a d n ě nepřijímá v hotovosti osobně, ale výhradně poštovní poukázkou. Případné změny budou ozná-meny prostřednictvím týdeníku SVĚTLO.

V knize rozum do hrsti najdete 800 netradičních há-danek, geometrických a detek-tivních hlavolamů, toho co do-vedou šikovné ruce třeba s mo-touzem, mincemi a zápalkami, veselé sázky, rébusy a vše mož-né, čím můžete pobavit sebe i druhé.

Po publikaci rádi sáhnou junáci na přípravu různých kvízů a pořadů k táborákům, učitelé a vychovatelé k získání větší oblíbenosti u mládeže i rodiče pro své děti různého věku.

Cena 36 Kč. Při odběru více kusů patřičný rabat nebo jiná sleva dle písemné dohody.

Máte-li zájem, mohu poslat 1 výtisk na ukázkou nebo přímo větší množství.

Objednávky zasílejte na adresu:

*Jan Bařinka, Popov 134
763 33 p. Štítná n./ Vlčí*

Varuj se "rutiny" zrovna tolik jako ďábla. - Jediný způsob jak se vyvarovat této propasti, hrobu pravé zbožnosti, je neustálá přítomnost Boží.

Josemaría Escrivá de Balaguer

VRÁTIT SE K POSTU

(Překvapivá odpověď papeže na otázku římského kléru stran naléhavých potřeb současné církve).

17. února se uskutečnilo postní setkání římského kléru ve Vatikáně. Když Jan Pavel II. vyslechl několik připomínek kněží, kteří chtěli upo-zornit na různé obecné problémy (sociální nouze, úloha farnosti, pa-storage rodin...) dal jim odpověď, nad kterou všichni oněměli.

"Chtěl bych říci několik slov na téma, na které se zapomnělo, a to je půst. Kristus řekl jednou apoštolům, že ďábel, a tedy zlo, se může přemoci jen modlitbou a postem. Dnes, pokud jde o přikázání, byl půst zredukován na dva dny v roce. Zbytek je ponechán na dobrovolné iniciativě jakožto soukromý počín jednotlivého křesťana. Snad je to i lépe, že je to-mu tak.

Mám ale obavu, že klima epochy, ve které žijeme, je příliš v rozporu s postem. Mluví se spíše o konzumu, a užívat věci je v rozporu s postem, protože postit se to znamená zřít se věci z vyššího duchovního principu; žít spíše jako člověk ducha než člověk těla, a to je dnešní mentalitě příliš vzdálené. A nevím, zda naši pravoslavní bratři nezažívají v této otázce pozitivnější stanovisko, rozhodnější, než my. To už vůbec nemluví o muslimech a jejich Ramadanu nebo o židovské víře, která je v tomto směru daleko důslednější. Někdy mi napadá, že v tomto směru zaostáváme za ostatními.

Není to otázka prestiže katolické církve, ale je to problém věrnosti našemu Pánu a především účinnosti našeho úsilí, neboť naše úsilí je jistě veliké a církev má svou vnitřní sílu, ale je tu i obava, zda nám chybí právě ona duchovní síla, která je ovocem modlitby a postu.

Je pravdou, že dnešní západní člověk je ochoten obětovat něco pro druhé, je schopen dát almužnu, a dělají to mnozí, je zde řada iniciativ v tomto směru. Je ochoten spíše dát tyto věci druhým, než přijmout sám pro sebe jejich nedostatek. Jis-tě stojíme tváří v tvář duchu této doby a také tváří v tvář velkým úkolům: přemoci ďábla, o němž mluví Kristus. Je to úkol, posláni velké a obtížné. Musíme tedy trochu zvažovat své síly, bilancovat tak i onak, ověřit si, zda nejsme příliš slabí pro tento duchovní boj. Víme přece, že velcí světcí, velcí pastýři bojovali tou duchovní silou, která je silou modlitby a postu. A to je věc, kterou je jistě třeba připomenout, tak trochu uvést do původního stavu jak v životě církve, tak v životě katolických společenství."

SMÍ ČLOVĚK DĚLAT VŠECHNO, CO UMÍ A DOVEDE?

Jestliže nesmí, kdo mu pak řekne, co se smí ze všeho toho, co umí? - Biochemie, biotechnika a genetika kladou budoucnost člověka stále více do lidských rukou. Počítá se s jeho dovedností a schopností plánovat. Ale tím zároveň vzrůstá "problém genetického manipulování s člověkem". Může být z výzkumné praxe, prováděné na zvířatech, převzato a na člověku prováděno umělé oplodňování, v jehož důsledku je zrušena symbioza mezi otcem, matkou a dítětem?

Může se vypěstovat lidský život bez mateřského lůna v retortě, takže člověk bude vlastně vyprodukován v laboratoři? Je oprávněná taková genetická manipulace či operace, i když se tak děje vzhledem k potřebám lidské společnosti? - A co se stane se "zmetky", u nichž se vypěstování umělého člověka zcela nepodařilo? - Je dovoleno uskladňovat lidský "semenný materiál" v silně chlazených semenných bankách? A používat ho pak podle potřeby? Může člověk pomocí křížení lidských a zvířecích chromozomů vytvářet no-vý živočišný druh, jakési použitelné zvěrolidské roboty?

Smí člověk dělat všechno, co je schopen udělat? Mohu uměle přerušovat těhotenství? Mohu nechat starého člověka předčasně a bezbolestně umřít pomocí eutanazie? Může lidstvo použít atomové bomby k sebe-zničení? Může dovolit narušování životního prostředí na Zemi?

Básník Novalis, který zemřel r.1810 ve Weissenfelsu, řekl již tehdy moudrá slova: "Jestliže učiní lidé jediný krok dopředu k ovládnutí vnější přírody pomocí vyspělé techniky a organizace práce, pak musejí nejdříve udělat tři kroky do svého nitra k mravnímu zdokonalení sebe sama."

Měřítka pro to, co člověk dělá, nespočívá v technice, ale v etice. Člověk nemůže být odcizen sobě samému a vyrván ze svého vnitřního života. Všechna měřítka vnější techniky nestačí. Jsem přesvědčen, že kvůli možnosti další existence světa bude etika v budoucnu velmi žádanou.

V procesu hledání správného chování v malých i velkých problémových situacích lidského života hraje praxe víry v každé farní obci velkou roli. Obec věřících musí být obcí podle slov apoštolových:

"A nepřipodobňujte se tomuto světu, ale proměňujte se obnovou mysli, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré a bohumilé a dokonalé" (Řím 12,2).

Ke slovu Božímu patří také přikázání Boží. V hebrejském pojmu "dabar" je přikázání výslovně obsaženo. Přikázání Boží však je přátelské světu i člověku. Kdo dodržuje přikázání Boží, dosvědčuje panství Boží a sice laskavé a spásné panství našeho Boha. Nepřízpůsobit se zcela světu je také druhem svědectví víry. Ukazuje se to v denním životě: V odvaze rozhodovat se podle křesťanského svědomí, ve věrnosti to-mu, co poznáváme jako vůli Boží.

Ačkoliv liturgie, svátky a náboženské slavnosti mají pro věřící velký význam a důležitost, přece teprve na mravním chování, které se orientuje na vůli, se pozná víra, která se tak stává svědectvím. Bída křesťanství našich dnů spočívá bezpochyby v nedostatku pevného mravního postoje v chování, ve zmatku v myšlení a snaze, všude při všech světských novotách aspoň asistovat.

Myšlení a chování vyvěrající z víry se však nemůže dít bez obětí. Ta-kovým chováním, orientovaným na slovo a přikázání Boží, musí ukázat víra svou životnost. Musí proniknout celým, i profanním životem věřících.

Biskup Dr. Hugo Aufderbeck z Erfurtu (Přel. F. Maliňák)

OPERATION RESCUE I U NÁS?

Pojem Operation Rescue (Opera-ce záchrana) v terminologii hnutí "Pro život" v západních zemích obecně znamená tu součást úsilí o obra-nu života nenarozených, která se soustřeďuje na nenásilné blokády potratových klinik, demonstrace a stávky vsedě, jejichž účelem je za-bránit ženám vstupu do zařízení provádějících potraty a přesvědčit je o možnosti alternativního řešení.

U nás tento způsob boje o život dosud nebyl využíván. Zdá se však, že i v tomto směru se brzy ledacos změní. První vlaštkou se v závěru loňského roku stala skupina probu-zeneckých věřících z Čáslavi, kteří uspořádali protestní pochod a de-monstraci proti interrupcím před čáslavskou nemocnicí. Byla jich hrstka - kolem pětadvaceti, prochá-zeli městem, nesli transparenty a diskutovali s lidmi, kteří o diskusi na téma umělých potratů stáli.

Podle jejich vlastních slov, která uveřejnilo prosincové číslo časopisu Život víry, to však městem zahýbalo víc než týdenní evangelizace.

Křesťanské společenství Čáslav při této příležitosti vydalo následující výzvu:

"Rádi bychom vyzvali všechny ty, kterým leží otázka interrupcí v naší zemi na srdci - přidejte se! Modlete se a nemlčte!

Spojme se a řekněme jako Boží lid své NE v otázce zabíjení nena-rozených. Přidejte se k nám a vyjděme 29. března 1994 společně do ulic, postavme se před nemoc-nice, abychom řekli, že umělé ukončení těhotenství je hřích, nad kterým je Boží hněv. Pojd'me až před Parlament říci poslan-cům a vládě, že benevolence v otázce potratového zákona je věcí nepřípustnou!

Každý hlas má v tomto přípa-dě velikou cenu!

Pokud se budete chtít k této protestní křesťanské akci ve svém městě přidat, pošlete korespondenční lístek na adresu:

Křesťanské společenství Čáslav,
17. listopadu 95
284 01 Kutná Hora

Na této adrese dostanete další informace a dispozice.

Věříme, že naše NE nezazní pouze ojedinělými hlasy. Pama-tujte, že když povstaneme všich-ni, bude nás dost na to, abychom s Boží pomocí překazili to, co za-mýšlí v našem národě udělat d'á-bel.

Pán vám dej odvahu a touhu bojovat!"

Připomínáme, že podobné akce je podle zákona nutno hlásit sedm pracovních dnů předem na měst-ském úřadě. -lc-

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

A L T E R N A T I V N Í S C É N A

Rozčarování z výsledků vědec-kého, technického a civilizačního pokroku, který narušil hodnotovou orientaci, mezilidské vztahy a ohrozil hrubým narušením životního a pří-rodního prostředí a hrozbou zniču-jící války i samotnou existenci života na této planetě, vedlo k šířícím se masovým protestům především mla-dé generace. V padesátých letech to byli beatnici (beat generation - "bitá" generace), v šedesátých letech hippies, od sedmdesátých let hnutí ze-lených (greenpies). Protestní hnutí vyústila v úsilí o hledání jiných (al-ternativních) řešení. Hledá se alter-nativní životní styl, alternativní stra-va (biotika a vegetariánství), alterna-tivní medicína (např. akupunktura, joga, homeopatie), alternativní ekolo-gie, alternativní zdroje energie (pře-devším sluneční a větrná), ale i al-ternativní náboženství a alternativní morálku a sex. Vedle pozitivních ná-mětů se objevují i nekriticky zastá-vané iracionální názory a odmítání toho, co zde dosud bylo. Inspiraci nachází alternativní scéna přede-vším v orientálních náboženstvích a v návratu k prapůvodním pohan-ským kultům, v jejichž */animis-tickém a */panteistickém vztahu k přírodě je spatřován ideál a cesta k obnově harmonie. Pro co v této alternativní scéně již nemá být místo, to jsou staleté velké církve a společenské systémy, které jsou

obviňovány z toho, že zklamaly, mají patriarchální (protiženský) charakter a přivedly lidstvo na pokraj zkázy.

SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE

Jan Pavel II. vyhlásil IX. světový den mládeže na Květnou neděli.

V pražské arcidiecézi se tento den oslaví podle Zpravodaje PA v so-botu 26. března 1994 od 9,00 do 18,00 hodin v sále stavebního uči-liště v Praze - Hrdlořezích (konečná stanice tramvaje 1, 9 nebo 16). V průběhu se mladí setkají i s Otcem arcibiskupem M. Vlkem, setkání uzavře mše sv.

A tak, bratří, svou sílu hle-dejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnos-tem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzem-ským duchům zla.

Ef 6,10-12

RODINA, O KTERÉ SE NEPSALO

Jaroslav Olšava

Rodin s mnoha dětmi je v repu-blice poskrovnu. Sotva by mohly za-ložit Klub početných rodin. Dříve jich bývalo hodně a stát s nimi počítal. Chci něco napsat o jedné početné fa-milii, kterou jsem kdysi znal.

Matka toho společenství mě prosila, abych se o nich nezmiňoval. Musím to učinit, aby se křesťané malé víry po-vzbudili a raději se rozešli se sobec-tvím, v němž umírá radost i štěstí.

Tož v té rodině vyrůstalo víc jak tu-cet dětí. Bydleli na periferii města v malém domku o dvou místnostech. Otec chodil na národní výbor a žádal o větší byt pro tolik dětí. Páni konšelé neměli pochopení a nic neudělali. Jed-nou ten tatík přišel na radnici značně rozezlen a hrubě pány soudruhy na-padl. Uražení mocipáni ho obžalovali z urážky režimu a soud mu vyměřil osm měsíců basy nepodmíněně. Matka napsala odvolání. To pomohlo. Přišla komise, zjistila ubohé podmínky byd-lení a žitel rodiny dostal jen pod-míněný trest.

Vařilo se ve velkých hrncích. Hlad nikdy neměli. To jedna paní vlekla ze samoobsluhy dvě tašky, narvané potra-vinami a nápoji, stalo se nedávno před vánoce-mi, a nakvašeně prohlásila: "Jestli tahle drahota potrvá, pochci-páme hladý." Je známo, kde je mnoho hladových krků, tam hlad nebývá. Je psáno v Písmu: Ví Otec váš nebeský, co potřebujete.

Našlo se několik dobrých příbuz-ných, že posílali balíky šatstva. Matka to po nocích vyspravovala nebo přeší-vala a děti měly oblečení.

Živitel rodiny býval za chlebem čas-to mimo domov. Domácnost ležela pře-devším na matce a stejně i výchova. Každý večer se děti sesedly dohromady a matka jim četla Broučky nebo vyprá-věla pohádky.

Poblíž jejich domku byl plavecký bazén. V zimě se tam děti klouzaly ne-bo bruslily. Jednou se stalo, že led při kraji silný, byl slabší uprostřed. Probo-řil se a jeden synek v šatech byl v ledo-vé vodě. Skočil mu na pomoc starší bráška, ale i on se nemohl dostat ven na led. Nakonec nejstarší sestra jim spěchala na pomoc a taky se nemohla vydrápat ven. Sousedovic mládenec běžel domů pro žebřík, položil na led a plazil se pro tonoucí. Vytáhl je všechny. Na dětech mrzly šaty na ram-pouchy. Honem domů! Kamínka se rozžhavila do červena. Děti musely do peřin, vypít horký čaj a vyhřát se. Od-nesly to jen rýmou.

Matka vzpomíná na válečné vánoce 1944. Dětem na Štědrý den usmažila řízky z kapra, udělala mísu bramboro-vého salátu, uvařila hrnec čaje a na-krájela vánočku. Potom vzala malý stromeček a šla na hřbitov k hrobu dcerušky, která jako nemluvně zemřela na mozkovou chřipku. Krajina pod sněhem spící byla jiná než jindy. Vlád-lo posvátné ticho svatvečera. Měsíční svit měnil zmrzlé vločky na barevné drahokamy. Městské ulice, kudy muse-la projít na hřbitov, byly liduprázdné. Okna domů ozářená. Již všude veče-řeli. A matka početné rodiny si šla své dojetí vyplakat k hrobečku dítěte, které se radovalo v nebi. Jak šťastná to že-na, která přijímala děti do tísňových podmínek beze strachu a bez reptání. Sděluje mi v dopise, že se k ní děti sjiž-dějí a jsou u ní šťastni.

Zkušenost říká: kde je více dětí, tam je více andělů strážných, více sta-rostí, ale i více lásky.